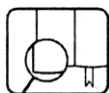

BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA

STUDII BIBLICE
PENTRU MAJORI
EDIȚIE INSTRUCTORI

Ucenicia

ianuarie – februarie – martie
2014

Autor:
Dan Solís

Traducere:
Loredana Sirbu

Lectura manuscrisului:
Romică Sîrbu

Tehnoredactare:
George Toncu

Copertă:
Liliana Dincă

Redactare:
Alina Badea

Corectură:
Lavinia Goran

Studiile Școlii de Sabat pentru adulți sunt pregătite de Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale A.Z.Ș. Pregătirea lor este realizată sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat pentru evaluarea manuscriselor, ai cărui membri sunt redactori consultanți. Aceste studii reflectă contribuția comitetului și de aceea nu reprezintă în exclusivitate doar punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Textele biblice sunt preluate din traducerea Cornilescu, ed. Casa Bibliei, București 2012. La citatele din cărțile lui Ellen G. White, numărul paginii este cel din original.

Cuprins

Domnul uceniciei /	3
Un proiect pentru inima ta /	5
Proiectul trimestrului:	
Misiune prin rugăciune /	8
Cercetați Scripturile! /	10
Întrebări pentru studiul Bibliei la rând /	11
Ucenicii și Scriptura /	15
Formarea de ucenici prin învățătura dată prin parabole /	27
Ucenicia și rugăciunea /	39
Chemarea la ucenicie adresată copiilor /	51
Chemarea la ucenicie adresată celor bolnavi /	63
Oameni simpli chemați să fie ucenici /	75
Isus și oamenii de la periferia societății /	87
Isus și oamenii bogați și renumiți /	99
Ucenici dintre cei puternici /	111
Ucenici din toate popoarele /	123
Chemarea la ucenicie a conducătorilor spirituali /	135
Secerișul și secerătorii /	147
Prețul uceniciei /	159
Vești misionare /	171
Program SperanțaTV / RVS /	185

ISSN 1841-6543

Domnul uceniciei

La început, Dumnezeu a creat o lume desăvârșită, fără nicio urmă de păcat. Oamenii se bucurau de privilegiul de a-L onora pe Creatorul lor, de a I se închina și de a-L urma. Viața ar fi trebuit să continue în fel acesta pentru totdeauna.

La un moment dat însă, Satana i-a înșelat pe primii noștri părinți, lipsind, pe această cale, omenirea de un sens, un scop și un țel final. Răzvrătirea s-a întins, cuprinzând întreaga planetă.

Totuși jertfa Domnului Hristos ne-a oferit o speranță, unica speranță. Răscumpărarea de la Calvar ne dăruiește libertate și singura cale de a scăpa de deșertăciune și de lipsă de sens în viață. Oamenilor păcătoși le-au fost puse la dispoziție eliberarea, iertarea și șansa de a reveni la starea inițială.

Dumnezeu îi cheamă pe credincioșii de pretutindeni să devină vestitori ai harului Său inegalabil, ambasadori care să le vorbească despre această răscumpărare tuturor celor înrobiți de Satana, chemându-i să Îl urmeze pe Creatorul lor, să I se închine și să Îl laude. Modul în care Hristos Și-a făcut ucenici trebuie să devină modelul pe care credincioșii să-l urmeze ca răspuns la Marea Trimitere (Matei 28:19,20).

Așadar, subiectul studiilor de trimestrul acesta este ucenicia. El poate fi abordat din mai multe unghiuri de vedere, însă, în ocazia aceasta, vom discuta despre ucenicie ca proces prin care devenim urmași ai lui Isus și, ca atare, misionari mai eficienți.

În fond, Isus este modelul tuturor creștinilor, mai cu seamă în ceea ce privește câștigarea de suflete. Este oare absurd să presupunem că am putea descoperi secretele evanghelizării eficiente în psihologie, în tehniciile de marketing în masă sau în programele promoționale complicate, și nu în exemplul simplu lăsat de Hristos?

Ce a făcut Isus pentru a-i atrage pe cei care L-au urmat? Ce putem învăța din exemplul Său despre felul în care pot fi conduși oamenii la El? Cum putem îndeplini Marea Trimitere? Cum a lucrat Hristos cu diversele grupuri sociale: cu oamenii bogați și cu cei săraci, cu oamenii religioși și cu cei nereligioși, cu cei puternici din punct de vedere politic și cu cei fără putere? Cum a reușit El să înmoaie inimile împietrite, cum a reușit să le dea speranță celor proscriși, cum a reușit să trezească interesul copiilor

și cum a reușit să treacă peste barierele etnice și sociale pentru a forma ucenici? Cum a pătruns în fortărețele bogăției și ale puterii, cum i-a scos pe conducătorii religioși de sub clopotul de sticlă sub care se izolaseră sau cum le-a redat nădejdea celor bolnavi în stadiul terminal?

Dincolo de simpla stimulare a discuțiilor, aceste întrebări ne introduc într-un domeniu de studiu esențial pentru creștinii dornici să urmeze exemplul lui Isus de îndrumare a oilor pierdute către Păstorul lor iubitor.

Pavel i-a îndemnat pe credincioși să calce pe urmele sale, întrucât și el călca pe urmele lui Hristos. Este de neconceput ca astăzi, în secolul al XXI-lea, creștinii să accepte un standard mai puțin înalt decât cel stabilit de Pavel în secolul I.

Nu putem restrânge domeniul vast al uceniciei doar la metodele de corectare a comportamentelor și a obiceiurilor aberante, chiar dacă schimbarea își are importanța ei. Concepția noastră despre ucenicie este incompletă atâta vreme cât nu includem în ea dorința fierbinte de a-L urma pe Isus și totodată, ca o consecință supranaturală, dorința fierbinte de a-i conduce pe alții la El.

Un paragraf bine cunoscut spune: „Îndată ce omul vine la Hristos, în inima lui se naște dorința de a le face cunoscut și altora ce prieten minunat a găsit în Isus, căci adevărul mântuitor și sfințitor nu poate fi închis în inimă. Dacă suntem îmbrăcați în neprihănirea Domnului Hristos și dacă suntem plini de bucuria locuirii în noi a Duhului Său, nu vom putea să tăcem. Dacă am gustat cu adevărat și am văzut cât de bun este Domnul, atunci vom avea ce să spunem. [...] Vom simți o dorință puternică de a merge pe calea pe care a mers Isus.” – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 78, 79

De aici și tema studiului pentru trimestrul acesta.

Dan Solís s-a născut în Texas (SUA), ca nepot al unui muncitor imigrant sezonier. El a studiat la Universitatea Andrews și la Seminarul Teologic Reformat și a slujit ca pastor, ca director de departament în cadrul unei Conferințe și ca profesor. Soția sa se numește Cindy și este învățătoare. Împreună, au trei copii mari care Îi slujesc Domnului în statele Washington, California și Tennessee.

Un proiect pentru inima ta

Ce fel de om?

Un nou an sau un nou început? Deși variantele par aproape identice, ele sunt foarte diferite. Anul nou vine oricum, nu depinde de voința noastră, face parte din ciclul natural al trecerii timpului și, mai ales, al trecerii noastre. Putem alege doar cum să marcăm trecerea și cam atât. Un nou început are de a face cu voința fiecăruia dintre noi, cu dreptul nostru de a alege, drept ce vine din nobila noastră origine – Geneza 1:26: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră.”

Se poate face totuși o conexiune între un an nou și un nou început. Începutul de an este un moment prielnic să-ți dai o șansă la veșnicie, să faci un pas spre creștinismul autentic, alegându-L nu doar cu vorba, ci și cu fapta pe Mântuitorul Hristos. Poate fi momentul urcării unei noi trepte în relația Ta mereu crescândă cu El. Totodată, ar putea fi pasul care să grăbească întâlnirea mult amânată cu Domnul (2 Petru 3:11-14).

Destule vorbe! Mă tem că vorbim prea mult și facem puțin, uneori aproape nimic. E momentul să trecem la fapte. Să pornim acest demers de la întrebarea: Ce fel de creștini, ce fel de așteptători suntem și cum ar trebui să fim, evaluându-ne după frumusețea chipului Său?

„Fiul lui Dumnezeu Se găsea acolo, purtând haina batjocurii și cununa de spini. Dezgolit până la brâu, pe spatele Său se vedeau dungile lungi și nemiloase ale loviturilor de bici, din care sângele curgea din belșug. Fața Sa era pătată de sânge și avea întipărite pe ea urmele istoririi și ale durerii, dar niciodată nu fusese mai frumoasă ca acum. Fața Mântuitorului n-a fost desfigurată când El Se afla înaintea vrăjmașilor Săi. Fiecare trăsătură a feței exprima **bunătate** și semnare, precum și mila cea mai gingașă pentru cruzii Săi vrăjmași. În comportarea Sa, nu se vedea nicio slăbiciune pornită din lășitate, ci **tăria și demnitatea** îndelungatei suferințe... Unii dintre cei ce priveau scena plângeau. Privind la Domnul Hristos, inimile lor erau pline de simpatie pentru El. Chiar preoții și conducătorii erau convinși de faptul că El era exact ceea ce spunea că este.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 639

Vă invit să ne oprim în acest trimestru și să privim cu atenție Originalul până la identificare, să privim Chipul după care am fost modelați și să ogindim printre semeni, ca și El, bunătate, tărie, demnitate.

În fiecare lună a acestui an, vom încerca – și cu ajutorul Lui vom reuși – să ne însușim sau cel puțin să facem primii pași spre bunătate, tărie și demnitate.

Iată pe scurt o definiție a fiecăreia dintre ele, urmând ca, pe măsură ce Sabatele vor trece, să adăugăm ceva nou înțelesului și mai ales trăirii.

Bunătatea

În Biblie, bunătatea se aplică lui Dumnezeu. El este bun, deoarece, din punct de vedere moral, El este perfect și generos. Bunătatea nu este o noțiune abstractă, ci ea exprimă ceea ce este Dumnezeu (Psalmii 100:5; Osea 3:5; Romani 2:4). Bunătatea divină se dovedește prin bunăvoința Sa față de om (Psalmii 119:8) și prin generozitatea Lui, care se întinde peste toată creația (Psalmii 145:9).

Ascultarea de Dumnezeu este bună, este un lucru plăcut Domnului și folositor omului (Timotei 2:3; Tit 3:8). Ea se dovedește prin facerea de fapte bune, care sunt un fel de podoabă a creștinului (1 Timotei 2:10; 2 Timotei 2:21). Creștinii nu trebuie să obosească în facerea binelui (Galateni 1:6,9,10). Faptele de bunătate îi sunt plăcute lui Dumnezeu pentru că ele sunt un rod al Duhului Sfânt, dar și o expresie a recunoștinței pentru mântuirea primită (1 Tesaloniceni 1:3) și îl înalță pe Dumnezeu, descoperind iubirea Sa pentru oameni.

Tărie, stăruință, perseverență

Tăria reprezintă tenacitatea manifestată în fața descurajării sau a adversităților. Domnul Isus a spus: „Cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit” (Matei 10:22; 24:13). Această avertizare împotriva pericolului de a da înapoi nu este deloc întâmplătoare. Presiunile societății, persecuția, reacțiile emoționale după un succes sau un eșec constituie adevărate pericole pentru cei credincioși. Dumnezeu ne asigură însă că perseverența face posibilă mântuirea noastră. „Prin răbdarea voastră, vă veți câștiga sufletele voastre” (Luca 21:19). Vestea bună este că Dumnezeu este perseverent, de aceea David se ruga: „Domnul va sfârși ce a început pentru mine. Doamne, bunătatea Ta ține în veci: nu părăsi lucrările mâinilor Tale” (Psalmii 138:8).

Demnitate, onoare

În Scripturi, termenul „onoare” exprimă respectul, stima, considerația de care se bucură o persoană sau un obiect. Onoarea îi revine în special lui Dumnezeu pentru ceea ce este și face (Daniel 4:34). Termenul merge mână în mână cu expresii și cuvinte ca: pace, glorie, daruri și răsplătimi, bogăție, înțelepciune, putere și laudă, mulțumire și putere. Creștinul este chemat să îi cinstească (onoreze) pe părinți (Deuteronomul 5:16), pe cei înaintați în vârstă (Leviticul 19:32), pe liderii bisericii (1 Timotei 6:1), autoritățile (1 Petru 2:17). El are aceeași îndatorire față de aproapele său (Romani 12:10).

De asemenea, cinstea, onoarea și gloria sunt binecuvântări de natură escatologică, care vor fi o răsplătire acordată celui neprihănit.

La studiul biblic, veți găsi în Sabat un gând pentru săptămâna care urmează.

Romică Sîrbu,
Școala de Sabat / Lucrarea Personală

Proiectul trimestrului: Misiune prin rugăciune

Te-ai gândit să te implici în vreun fel în lucrarea lui Dumnezeu de salvare a oamenilor și nu știi cum. Poate că ești ocupat sau timid. Poate că ai avut anumite experiențe neplăcute sau nu ești interesat. Nu știu ce simți în legătură cu acest subiect. Un lucru știu: că și tu ai fost pierdut și ai fost găsit (doar dacă nu cumva te regăsești în situația monedei pierdute în casă – ești în biserică și totuși ești pierdut; vezi Luca 15: 8-10). E timpul să începi să faci ceva. În acest trimestru, ai ocazia să participi împreună cu grupa ta de la Școala de Sabat într-un proiect care s-ar putea să ți se potrivească.

Proiectul se numește **Șapte zile de ucenicie** și are la bază sfaturile inspirate ale profetului lui Dumnezeu:

„Alegeți un suflet și apoi alt suflet, căutând zilnic călăuzirea lui Dumnezeu, punând totul înaintea Lui în rugăciune stăruitoare și lucrând cu înțelepciune divină. Pe măsură ce faceți acest lucru, veți vedea că Dumnezeu ne va da Duhul Sfânt pentru a convinge și puterea adevărului pentru a converti sufletul.” – Ellen G. White, *Rugăciunea*, p. 40

„Dacă mai mulți credincioși s-ar aduna cu un singur gând și, cu inima împovărată pentru sufletele care pier, ar înălța rugăciuni fierbinți și stăruitoare, aceste rugăciuni s-ar dovedi eficiente.” – Ellen G. White, *Review and Herald*, 23 august 1892

„Efortul personal pentru câștigarea de suflete va avea succes prin rugăciune.” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 1, p. 33

Iată, pe scurt, pașii de urmat în proiectul **Șapte zile de ucenicie**:

1. În primul Sabat, se vor pune deoparte 5-10 minute pentru rugăciune la începutul studiului Școlii de Sabat. Fiecare se roagă pentru o anumită persoană (cine nu știe încă pentru cine să se roage Îi va cere Domnului să-i dea o persoană pentru care să se roage și să lucreze). Apoi se va stabili o oră la care membrii grupei să se roage, fiecare acasă la el, pentru aceste persoane în decursul săptămânii.

2. Duminică, membrii grupei Școlii de Sabat se vor suna reciproc ca să se roage din nou pentru o ocazie de a interacționa cu persoana respectivă (în măsura în care le este la îndemână telefonul și dacă nu au stabilit deja în Sabat un timp special în acest sens; alții pot chiar să se întâlnească pentru rugăciune).

3. În următoarele două zile, rugăciunea va continua și se va căuta să se ia legătura cu acea persoană, fără a forța totuși nota. Poate fi ceva simplu – un telefon pentru a vedea cum se simte, o invitație de a lua masa împreună, de a merge în parc la plimbare, de a o ajuta cu ceva sau un simplu și sincer salut și o urare. Faceți orice vă va pune Dumnezeu pe inimă. Cheia este să fie simplu, natural. Să nu ne speriem, lucrarea este a Domnului!

4. Membrii grupei se vor suna reciproc pentru încurajare, împărtășindu-și modul în care Dumnezeu a răspuns rugăciunilor lor pentru interacțiune socială și apoi cerând ocazia de a influența viața acelei persoane într-un mod spiritual pe parcursul următoarelor două zile.

Câteva idei de interacțiune avansată cu persoanele pentru care ne rugăm:

- Sună persoana respectivă pentru a-i spune că te-ai gândit la ea (și/sau la situația ei), oferindu-te să te rogi pentru ea la telefon.
- Vei face la fel, dar, în loc să dai telefon, vei merge acasă la acea persoană.
- Îi vei oferi un exemplar al cărții *Tragedia veacurilor* sau altă carte semnificativă.
- Vei invita persoana la biserică.
- Vei invita persoana să facă parte dintr-o grupă mică de studiere a Bibliei.
- Vei invita acea persoană să studieze un set de studii biblice.

5. Sabatul următor, rezervați prima parte a Școlii de Sabat pentru membrii care doresc să împărtășească modul în care Dumnezeu le-a răspuns la rugăciuni. Dacă cineva nu a primit niciun răspuns, nu uitați că se întâmplă uneori și așa. În Biblie, sunt amintiți numeroși oameni care au trebuit să aștepte un răspuns cu răbdare, dar răspunsul a venit întotdeauna la timpul potrivit. Continuați să vă rugați și să lucrați.

În esență, proiectul ***Sapte zile de ucenicie*** presupune ca fiecare membru al Școlii de Sabat să se roage timp de o săptămână pentru o ocazie de a aborda pe cineva și de a-L conduce la Domnul Hristos.

Dumnezeu știe cum să deschidă calea și la cine să ne trimită. În acest proiect contăm pe El cu totul. Cum va arăta această abordare depinde de fiecare dintre noi – poate fi ceva îndrăzneț, precum invitația de a studia Biblia împreună, sau poate fi ceva simplu, precum să-i spui cuiva că te rogi pentru el personal. Toți ne putem implica.

Proiectul poate fi demarat ***în oricare săptămână a acestui trimestru*** și poate dura ***mai mult decât o săptămână***. De asemenea, poate fi adaptat, în funcție de modul în care Duhul Sfânt ne conduce. Important este să fim, fiecare dintre noi, parte în această misiune cu Dumnezeu.

Romică Sîrbu,
Școala de Sabat / Lucrarea Personală

Cercetați Scripturile!

„În Biblie, voia lui Dumnezeu le este descoperită copiilor Lui. Oriunde este citită, în cercul familiei, la școală, la biserică, toți trebuie să asculte în tăcere și devoțiune, ca și cum Dumnezeu ar fi prezent și le-ar vorbi.”
Mărturii, vol. 5, p. 84.

IANUARIE

1. Psalmii 147
2. Psalmii 148
3. Psalmii 149
4. Psalmii 150
5. Proverbele 1
6. Proverbele 2
7. Proverbele 3
8. Proverbele 4
9. Proverbele 5
10. Proverbele 6
11. Proverbele 7
12. Proverbele 8
13. Proverbele 9
14. Proverbele 10
15. Proverbele 11
16. Proverbele 12
17. Proverbele 13
18. Proverbele 14
19. Proverbele 15
20. Proverbele 16
21. Proverbele 17
22. Proverbele 18
23. Proverbele 19
24. Proverbele 20
25. Proverbele 21
26. Proverbele 22
27. Proverbele 23
28. Proverbele 24
29. Proverbele 25
30. Proverbele 26
31. Proverbele 27

FEBRUARIE

1. Proverbele 28
2. Proverbele 29
3. Proverbele 30
4. Proverbele 31
5. Eclesiastul 1
6. Eclesiastul 2
7. Eclesiastul 3
8. Eclesiastul 4
9. Eclesiastul 5
10. Eclesiastul 6
11. Eclesiastul 7
12. Eclesiastul 8
13. Eclesiastul 9
14. Eclesiastul 10
15. Eclesiastul 11
16. Eclesiastul 12
17. Cântarea cântărilor 1
18. Cântarea cântărilor 2
19. Cântarea cântărilor 3
20. Cântarea cântărilor 4
21. Cântarea cântărilor 5
22. Cântarea cântărilor 6
23. Cântarea cântărilor 7
24. Cântarea cântărilor 8
25. Isaia 1
26. Isaia 2
27. Isaia 3
28. Isaia 4

MARTIE

1. Isaia 5
2. Isaia 6
3. Isaia 7
4. Isaia 8
5. Isaia 9
6. Isaia 10
7. Isaia 11
8. Isaia 12
9. Isaia 13
10. Isaia 14
11. Isaia 15
12. Isaia 16
13. Isaia 17
14. Isaia 18
15. Isaia 19
16. Isaia 20
17. Isaia 21
18. Isaia 22
19. Isaia 23
20. Isaia 24
21. Isaia 25
22. Isaia 26
23. Isaia 27
24. Isaia 28
25. Isaia 29
26. Isaia 30
27. Isaia 31
28. Isaia 32
29. Isaia 33
30. Isaia 34
31. Isaia 35

**ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BIBLIEI LA RÂND
și al cărții *Faptele apostolilor* de Ellen G. White
TRIMESTRUL I 2014**

28 decembrie - 3 ianuarie, Psalmii 143 – 149 / *Faptele apostolilor*, cap. 1

1. Ce își dorește psalmistul să audă dis-de-dimineață?
2. Ale cui dorințe le împlinește Domnul?
3. În cine nu ar trebui să ne încredem?
4. Pe cine sprijină Domnul?
5. Cum este definită biserica și care este scopul existenței ei?

4-10 ianuarie, Psalmii 150 – Proverbele 6 / *Faptele apostolilor*, cap. 2

1. Care este consecința lăcomiei?
2. Când poate omul să înțeleagă frica de Domnul?
3. Ce n-ar trebui să disprețuiască omul?
4. În ce este prins cel rău?
5. Care a fost secretul influenței puternice a apostolilor asupra lumii?

11-17 ianuarie, Proverbele 7 – 13 / *Faptele apostolilor*, cap. 3

1. De ce are parte cel ce găsește înțelepciunea?
2. Cu ce este asemănată nebunia?
3. Ce arată cel neprihănit prietenului său?
4. Care este partea celui ce leapădă certarea?
5. În ce condiții își va împlini Evanghelia lucrarea ei?

18-24 ianuarie, Proverbele 14 – 20 / *Faptele apostolilor*, cap. 4

1. Ce atitudine au cei nesocotiți față de păcat?
2. Cine își tulbură casa?
3. Despre cine ni se spune că nu găsește fericirea?
4. Ce nu ar trebui să-ți dorești atunci când îți pedepsești copilul?
5. Pentru ce se rugau ucenicii cu un zel nepotolit și ce au făcut în acest sens?

25-31 ianuarie, Proverbele 21 – 27 / *Faptele apostolilor*, cap. 5

1. Ce i se întâmplă celui ce iubește petrecerile?
2. Când îți este mică puterea?
3. Cine este asemănat cu o cetate surpată și fără ziduri?
4. Ce dovedesc rănila făcute de un prieten?
5. Ce ar trebui să facem ca să primim botezul zilnic cu Duhul Sfânt?

1-7 februarie, Proverbele 28 – *Eclesiastul* 3 / *Faptele apostolilor*, cap. 6

1. Cine nu are de ce să se teamă?
2. Ce învățăm despre valoarea unei femei cinstite?
3. Ce îi dă Dumnezeu omului plăcut Lui?
4. Din ce au fost făcute toate ființele de pe pământ?
5. Care ar trebui să fie atitudinea față de autorități în predicarea Evangheliei?

8-14 februarie, *Eclesiastul* 4 – 10 / *Faptele apostolilor*, cap. 7

1. Cine nu se mai gândește mult la scurtimea zilelor vieții lui?
2. După ce se cunoaște ce este omul?
3. Unde locuiește mânia?
4. Ce nu ar trebui să faci când izbucnește împotriva ta mânia celui ce stăpânește?
5. Ce a dorit Dumnezeu să transmită primei biserici și generațiilor următoare prin pedeapsa primită de Anania și Safira?

15-21 februarie, *Eclesiastul* 11 – Cânt. cânt. 5 / *Faptele apostolilor*, cap. 8

1. Ce trebuie să izgonești din inima ta?
2. Ce ar trebui să facă un om dacă trăiește mulți ani?
3. Ce spune *Eclesiastul* despre judecata lui Dumnezeu?
4. Sub ce jurământ sunt puse fiicele Ierusalimului?
5. În ce a constat puterea acelor care au suferit în trecut prigoana pentru Hristos?

22-28 februarie, Cântarea cântărilor 6 – *Isaia* 4 / *Faptele apostolilor*, cap. 9

1. Cum este gelozia?
2. Ce trebuia să învețe să facă poporul Israel?
3. Cu cine intră Domnul la judecată?
4. Ce spune profetul *Isaia* despre cel neprihănit?
5. Cum ar trebui să fie folosite timpul și energia celor ce au poziții de răspundere în biserică?

1-7 martie, Isaia 5 – 11 / *Faptele apostolilor*, cap. 10

1. Care sunt cele șase vaiuri din Isaia 5?
2. Ce i-a poruncit Domnul lui Isaia să spună poporului după ce i-a atins buzele cu cărbunele aprins?
3. Pe cine nu ar trebui să întrebe poporul lui Dumnezeu?
4. Câți ni se spune că se vor întoarce la Dumnezeu din Israel?
5. De ce moartea (martiriul) lui Ștefan a făcut o impresie adâncă asupra celor prezenți și ce își aminteau aceștia?

8-14 martie, Isaia 12 – 18 / *Faptele apostolilor*, cap. 11

1. Care avea să fie cauza cântării de bucurie pentru locuitorii Sionului?
2. Pentru ce va pedepsi Dumnezeu lumea?
3. Care aveau să fie urmările manifestării milei lui Dumnezeu față de Israel (Iacov)?
4. La ce trebuie să ia seama toți locuitorii pământului?
5. Ce este considerat a fi o greșală fatală în lucrarea de salvare a sufletelor?

15-21 martie, Isaia 19 – 25 / *Faptele apostolilor*, cap. 12

1. Ce urmau să facă egiptenii când Domnul avea să li Se descopere?
2. Cum a răspuns poporul la chemarea Domnului de a plânge și a se pocăi?
3. De ce spunea Isaia că țara este tristă și sleită de puteri?
4. Pentru ce motive Îl înalță Isaia pe Domnul și laudă Numele Lui?
5. Unde îi îndrumă Domnul Hristos pe păcătoși?

22-28 martie, Isaia 26 – 32 / *Faptele apostolilor*, cap. 13

1. Unde este trimis poporul să se ascundă de mânia Domnului?
2. Cum avea să ajungă descoperirea dumnezeiască pentru popor și de ce?
3. În ce spune Dumnezeu că avea să fie mântuirea și tăria noastră?
4. Care vor fi urmările neprihănirii?
5. Ce a căutat Pavel cu toată inima în timp ce era în singurătatea deșertului?

Ucenicii și Scriptura

Pentru studiul din săptămâna aceasta, citește: Luca 4:1-12; Matei 12:3-8; 5:17-39; Luca 24:13-32; Faptele apostolilor 1:16-20.

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5:39)

Cu ajutorul unui detector de metale cumpărat dintr-un târg de vechituri, englezul Terry Herbert a descoperit în ogrorul unui fermier mai multe arme anglo-saxone placate cu aur și alte câteva obiecte din argint. Prețul estimativ al comorii a fost de peste 5 milioane de dolari americani.

În calitate de căutători de comori, creștinii trebuie să fie atenți să nu se lase distrași de lucrurile de pe pământ și să uite de adevărata comoară cerească: Domnul Isus Hristos. Odinioară, fariseii și saducheii, în căutarea lor după comorile de sus, au făcut „săpături” în scrierile sacre antice. Din nefericire însă, ei au interpretat atât de greșit harta comorii (Scriptura), încât au pierdut cu totul din vedere esențialul (Isus).

Domnul Isus a încorporat Scriptura în metodologia Sa de formare a ucenicilor atât în mod direct, cât și indirect. Căutarea adevăratei comori își avea rădăcinile în scrierile profetice care arătau spre El. Așadar, dacă nu-L găsim pe Isus, nu găsim nimic. Altfel spus, în eforturile noastre de formare a ucenicilor trebuie să păstrăm întotdeauna în atenție persoana Domnului Isus și ceea ce a făcut El pentru noi.

Un proiect pentru inima ta

De meditat: Nu uita să fii bun, pentru că Dumnezeu este bun!

„Trebuie **să fii bun**, mai înainte de a fi în stare să faci binele. Nu poți avea o influență care să-i schimbe pe alții, până când inima ta n-a fost umilită, curățită și îmblânzită prin harul lui Hristos. Dacă în inima ta s-a produs această schimbare, va fi tot așa de natural pentru tine să trăiești spre binecuvântarea altora, cum este pentru trandafir să răspândească parfumul său plăcut sau pentru vița-de-vie să rodească ciorchinele purpurii.” – Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor* p. 182

Rugăciune: Doamne, Te rog, fă-mă Tu bun! Schimbă-mi, Te rog, inima!

Domnul Isus este modelul tuturor credincioșilor și, de aceea, devotamentul Său față de Scriptură constituie un subiect de permanent interes pentru ei.

1. Citește Luca 4:1-12; 16-21. Ce ne spun aceste pasaje despre atitudinea Domnului Hristos față de Biblie?

Potrivit relatării ispitirii din pustie, Isus a respins toate atacurile și ademenirile lui Satana prin citarea Scripturii. Întrucât este puțin probabil ca în această perioadă de patruzeci de zile petrecută în deșert să fi avut la El sururile sfinte, putem trage concluzia că învățase pe de rost părți considerabile din Scriptură. În această ocazie, a citat din scrierile lui Moise, iar în altele, a citat din alte cărți ale Scripturilor ebraice (Matei 21:42; 22:44). Nu încape deci nicio îndoială că a avut o cunoaștere vastă a Scripturii.

Pe de altă parte însă, trebuie să observăm faptul că, pentru Hristos, Scriptura nu este doar un mijloc de înfruntare a ispitei și de atingere a sfințeniei personale, ci este cartea care arată spre El. Când a fost în sinagoga din Nazaret (vezi Luca 4:16-30), Domnul Isus a citit din Isaia și după aceea a declarat că pasajul respectiv vorbea tocmai despre El, Cel uns să le dea drumul celor apăsați și să propovăduiască eliberarea. El a înțeles că profeția mesianică se împlinea prin El. A înțeles că Biblia arăta spre El și a apelat la ea încă de la începutul lucrării Sale pentru a le îndrepta oamenilor atenția către El.

Este important să cunoaștem Biblia, dar nu este suficient. Există cercetători renumiți ai Bibliei care nu cred în ea. Trebuie să ne punem următoarea întrebare: Ce putem face pentru a ne asigura că studiul și citirea Bibliei ne ajută să-L cunoaștem mai bine pe Isus și să înțelegem ce a făcut El pentru noi? Cu alte cuvinte, cum putem studia Biblia astfel încât viața noastră să fie transformată?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să înțeleagă că Evangheliile sunt sursa principală de cunoaștere a Domnului Isus.

La nivelul sentimentelor: Să se identifice cu valorile prezentate de El prin exemplul personal și prin învățătură.

La nivel practic: Să caute ocazii de a reflecta în viața lor dragostea, mila, dreptatea și înțelegerea lui Hristos.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Biblia este mai mult decât o carte cu informații

- A. Ce informații bine cunoscute din viața lui Isus sunt în general acceptate de creștini?
- B. Te privesc aceste informații în mai mare măsură decât faptul că a existat un om care s-a numit Abraham Lincoln sau un altul, care s-a numit Ștefan cel Mare?
- C. Care sunt argumentele că Biblia nu este o carte ca oricare alta?

II. Sentimente: Puterea Domnului Isus de a ne schimba viața

- A. Când citești Biblia, cum sunt implicate cele cinci simțuri (simțul tactil, gustul, mirosul, văzul și auzul) în înțelegerea relatării?
- B. Ce emoții poți identifica în fiecare relatare? De exemplu, în relatarea din Luca 8:41-56, identifică cel puțin o emoție simțită de fiecare persoană: de Iair, de femeia bolnavă, de ucenici etc.

III. Practic: Poți vedea lumea prin ochii lui Isus?

- A. Cum vei reflecta săptămâna aceasta viața și lucrarea Domnului Isus?
- B. Ce poți face pentru a-i vedea pe oamenii din sfera ta de influență așa cum îi vede Isus?

Rezumat: Influența lucrării Domnului Isus poate fi observată nu numai în cuvintele pe care le-a rostit sau în minunile pe care le-a făcut, ci și în viața urmașilor Săi de astăzi.

2. Ce ne spun următoarele pasaje despre concepția Domnului Isus despre Biblie? Matei 5:17-20; 12:3-8; 15:3-11; Ioan 10:34-37; 17:14-19; Luca 24:44.

Ori de câte ori Se afla în discuții cu autoritățile religioase, Domnul Hristos nu apela la filosofie sau la autoritatea personală, ci la învățăturile Scripturii. Când delimita binele de rău, El Își sprijinea argumentul pe un principiu scripturistic. Când adversarii Îi puneau la îndoială puritatea doctrinară, le atrăgea atenția asupra anumitor pasaje din Scriptură. Când lua în considerare unele aspecte practice, îndrepta atenția ascultătorilor asupra revelației divine. El a înțeles că misiunea Sa divină era să împlinească ce spusese profeții din vechime cu privire la El.

Dar să comparăm acum viziunea Sa înaltă despre Scriptură cu atitudinea predominantă a creștinilor de astăzi. Multe confesiuni creștine și-au format opinia că Biblia este o carte interesantă, dar că, în principiu, ea nu este autentică din punct de vedere istoric. Totul – crearea lumii în șase zile, exodul, învierea în trup a lui Isus, revenirea Sa literală – este pus sub semnul întrebării sau este redus la statutul de mit.

Efectele pe care le are această atitudine asupra uceniciei sunt evidente. Oamenii sunt apăsați de probleme reale și au nevoie de un Mântuitor real. Ei nu sunt dispuși să își dedice viața unei cauze bazate pe niște povești. Evanghelia devine astfel o comoară fără strălucire sau, la figurat vorbind, o monedă din plastic acoperită cu aur fals. Numai cine privește cu atenție observă diferența. Unica atitudine sigură este aceea de a urma exemplul lăsat de Domnul Hristos – El a înălțat Biblia, a onorat-o și a ascultat de ea.

Cu toții suntem de acord că moartea nu este un mit sau un simbol. Moartea este una dintre cele mai crunte realități cu care ne confruntăm. Meditează la implicațiile diverselor concepții despre Biblie, potrivit cărora învățăturile biblice (precum învierea lui Isus sau a doua Sa venire) nu ar fi decât niște mituri sau simboluri. De ce este necesar ca, la nivel individual și la nivel de biserică, să ne ferim de această capcană diabolică?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Pasajul central: Ioan 5:39

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Pentru a ajunge asemenea lui Hristos, avem nevoie să înțelegem caracterul și misiunea Sa, așa cum sunt ele prezentate în Biblie.

Isus a fost o personalitate istorică extraordinar de complexă. El a sfidat stereotipurile. Dacă vrem să trăim ca El și potrivit cu învățăturile Lui, avem nevoie de călăuzirea Duhului Sfânt pentru a ne forma o concepție cât mai echilibrată despre lucrarea Sa. Abia atunci suntem gata să devenim ucenicii Săi.

Activitate/discuție introductivă: Invită-i pe membrii grupei (pe toți, dacă se poate) să spună care este relatarea lor preferată despre Domnul Isus. (Notează pe o tablă sau pe o foaie de hârtie titlul relatării, precum și răspunsurile la cele două întrebări de mai jos. Dacă nu ai la dispoziție tablă sau hârtie, continuă discuția după indicațiile următoare.)

Întreabă-i pe membrii grupei care este parabola lor preferată dintre parabolele rostite de Isus.

Întreabă-i apoi care este cugetarea sau învățătura lor preferată dintre toate învățăturile rostite de Isus.

Treceți în revistă în cadrul grupei aceste relatări, parabole și cugetări. Ce aspect al caracterului Domnului Isus este scos în evidență în fiecare relatare, parabolă sau cugetare?

De obicei, ne simțim atrași de acele aspecte ale caracterului lui Hristos cu care ne identificăm cel mai bine: dragostea Sa, dreptatea Sa, mila Sa etc. Și, într-adevăr, caracterul Său este reflectat de aceste trăsături. Dar, dacă subliniem numai unul sau două aspecte ale caracterului Său, riscăm să nu observăm personalitatea Sa complexă și să ne formăm o concepție neechilibrată despre El.

2. APROFUNDEAZĂ!

Viața Domnului Isus pe pământ a fost scurtă. El știa că ucenicii aveau nevoie, pe de o parte, să învețe despre Dumnezeu și, pe de altă parte, să renunțe la anumite concepții greșite.

Domnul Isus îi atrăgea pe oameni la El în diverse situații, inclusiv când Se afla în locuri publice. El i-a oferit Scripturii un loc de seamă în cuvântările Sale. Predicile și expunerile Sale erau pline cu citate din Cartea Sfântă sau cu aluzii la ea.

3. Citește Matei 5:17-39. Ce ne spune acest pasaj despre modul în care a folosit Domnul Hristos Scriptura în activitatea Sa publică?

La data aceea, atitudinea generală a iudeilor față de Scriptură era una extrem de legalistă. Ei căutau în ea reguli și învățături morale. Un comportament corect, „după lege”, era socotit ca fiind un mijloc de a obține fericirea veșnică. Domnul Isus a înlăturat însă această atitudine și a așezat în locul sistemului lor de reguli religia care vine din inimă.

Religia adevărată se bazează pe acea transformare a inimii care conduce la un comportament moral. În mod ironic, unii farisei, în graba lor de a ajunge la desăvârșire, trecuseră cu vederea tocmai secretul desăvârșirii morale: o relație vie cu Dumnezeu. Isus a identificat aceste deficiențe și, drept soluție, i-a invitat pe ascultători să Îl primească pe El ca Mântuitor și Domn. Odată acceptat ca autoritate de control, standardele de comportament nu coborau, ci urcau. Este suficient să citim Predica de pe Munte ca să ne dăm seama cât de înalte erau standardele Sale morale.

„Aceste cuvinte ajungeau la urechile mulțimii uimite ca un lucru straniu și nou. O astfel de învățătură era diferită de tot ce auziseră acei oameni vreodată de la vreun preot sau rabin. Nu vedeau în ea nimic care să le lingusească mândria sau să le hrănească nădejtile ambițioase. Dar acest nou Învățător avea o putere care-i fermeca. Dulceața iubirii divine emana din însăși prezența Sa precum parfumul dintr-o floare. [...] Toți simțeau în mod instinctiv că, în fața lor, era Cineva care cunoștea tainele sufletului și care, totuși, Se apropia de ei cu o milă plină de duioșie.” – Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 6

În general, ne este mai ușor să manifestăm un spirit legalist, critic și dezaprobat. Ce putem face pentru a ne feri de aceste atitudini?

Comentariu biblic

Să studiem trei pasaje biblice pentru a vedea ce ne spun ele despre Mesia, observând modul în care au interpretat învățăturile lui Isus ucenicii Săi și ceilalți iudei.

I. Predica de pe Munte

(Recapitulează împreună cu grupa Matei 5.)

Într-una dintre primele Sale cuvântări, Domnul Isus a vorbit despre valorile Împărăției lui Dumnezeu. În introducere, El a subliniat importanța unor lucruri pe care majoritatea oamenilor le evită: sărăcia în duh (Matei 5:3), plânsul (vers. 4), blândețea (vers. 5), foamea și setea spirituală (vers. 6) etc.

În versetul 17, El face următorul anunț: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc.”

În continuare, El aduce în discuție câteva legi importante din Vechiul Testament, iar afirmațiile Sale iau forma următoare: „Ați auzit că s-a zis... Dar Eu vă spun...” O astfel de afirmație este cea din versetele 21 și 22: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: «Să nu ucizi...» Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecății.”

El abordează în acest mod mai multe subiecte: adulterul (vers. 27,28), divorțul (vers. 31,32), jurământul (vers. 33-37), răzbunarea (vers. 38-42) și iubirea vrăjmașilor (vers. 43-48).

Vă puteți imagina ce șoc au avut ucenicii? Probabil că și-au zis în sinea lor: *Cum? Dacă te gândești să faci un lucru rău este același lucru cu a-l face?*

Toți ascultătorii lui Isus știau că este rău să ucizi, să comiți adulter, să juri etc., însă nu puteau înțelege că este la fel de rău să comiți aceste fapte la nivelul minții.

De discutat: În Predica de pe Munte, Domnul Isus a încercat să îi ajute pe ucenici să înțeleagă faptul că gândurile ne modelează acțiunile. Ce concepție răspândită la data aceea a combătut El prin prezentarea acestui principiu? Cum acționează gândurile și sentimentele asupra faptelor noastre?

II. Credința femeii canaanite

(Recapitulează împreună cu grupa Matei 15:21-28.)

O femeie canaanită a venit la Isus să-L roage să o vindece pe fiica ei, iar „El nu i-a răspuns niciun cuvânt” (vers. 23). La data aceea, legăturile iudeilor cu cei de altă naționalitate erau descurajate. De aceea, ucenicii s-au simțit îndreptățiți să-L roage stăruitor: „Dă-i drumul, căci strigă după noi” (vers. 23).

Relatările biblice despre activitatea publică a Domnului Hristos sunt pe cât de numeroase, pe atât de interesante. Însă convorbirile Sale personale cu oamenii de rând și cu cei din elita societății sunt fascinante și ne ajută să ne formăm o imagine despre locul central pe care îl ocupa Scriptura în slujirea Sa.

4. Citește Ioan 13:18-20; Luca 10:25-28; 24:13-32. Ce rol îndeplinește Scriptura în aceste pasaje? Ce scop a urmărit Isus când a citat aceste versete? Ce efecte au avut aceste întâlniri ale oamenilor cu Scriptura?

În mod repetat, Domnul Hristos așază alături de chemarea la ucenicie un citat din Scriptură, întemeindu-Și autoritatea și credibilitatea Sa pe Cartea Sfântă, și nu doar pe charisma personală. Faptul acesta poate fi observat cel mai bine în dialogul pe care l-a avut cu doi dintre ucenicii Săi pe drumul către Emaus.

„Începând de la Moise, adevăratul Alfa al istoriei biblice, Hristos le-a prezentat din toate Scripturile lucrurile cu privire la Sine Însuși. Dacă mai întâi li S-ar fi descoperit, inima lor ar fi fost satisfăcută. În plinătatea bucuriei lor, nu ar mai fi înfometat după nimic. Dar era necesar ca ei să înțeleagă mărturia adusă în favoarea Lui de simbolurile și profețiile din Vechiul Testament. Pe acestea trebuia să se întemeieze credința lor. Hristos n-a săvârșit nicio minune pentru a-i convinge, ci primul lucru a fost să le tălmăcească Scripturile. Ei priviseră la moartea Lui ca la nimicirea tuturor nădejdlor lor. Acum, El le arăta din profeți că tocmai aceasta era dovada cea mai puternică pentru credința lor.

Când i-a învățat pe acești ucenici, Isus a arătat însemnătatea Vechiului Testament ca mărturie în favoarea misiunii Lui.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 796-799

Meditează asupra textului din Luca 24:32, în special asupra cuvintelor: „Nu ne ardea inima în noi...?”. Ce înseamnă aceste cuvinte? Care a fost ultima ocazie în care ai simțit cum îți arde inima de bucurie pentru adevărurile care ne-au fost încredințate? Dacă nu ai mai simțit lucrul acesta în ultima vreme, cum ai ajuns la această stare de răceală sufletească? Ce poți face pentru a ieși din ea?

După aceasta, Domnul Isus îi dă femeii un răspuns conform cu tradiția iudaică și, bineînțeles, cu așteptările ucenicilor: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel” (vers. 24). Când femeia continuă să-I ceară ajutor, El îi spune pe același ton: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la câței!” (vers. 26).

Probabil că femeia se aștepta să audă astfel de cuvinte, dar, prin reacția ei, și-a exprimat speranța că Isus nu era ca toți ceilalți: „Da, Doamne..., dar și câteii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor” (vers. 27).

Domnul Isus a răsplătit credința ei și le-a amintit ucenicilor (și nouă) că vindecarea și mântuirea nu le aparțin în mod exclusiv celor ce poartă numele de „popor al lui Dumnezeu”.

De discutat: Domnul Isus ar fi putut pur și simplu să mustre cu asprime bigotismul și nepăsarea ucenicilor pe loc, de față cu această femeie siro-feniciană, dar El a folosit ocazia pentru a-i face să vadă singuri cât de înguști erau în atitudinea lor. La început, ei n-au văzut nimic neobișnuit în felul în care a tratat-o Învățătorul pe această femeie. De ce metoda aceas- ta indirectă, subtilă, de a-i învăța a fost mai eficientă decât umilirea lor în fața unei persoane pe care o disprețuiau?

III. Domnul Isus îi încurajează pe ucenicii dezamăgiți

(Recapitulează împreună cu grupa Luca 24:13-35.)

Spre seara zilei învierii, doi ucenici mergeau spre satul Emaus. Pe drum li s-a alăturat un străin, pe care nu l-au recunoscut ca fiind Isus. El le-a zis: „Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?” (vers. 17).

Ei I-au povestit cât de tulburați și de dezamăgiți erau și cum, după răstignirea lui Isus, li se spulberaseră toate speranțele cu privire la Mesia.

După ce îi dojenește pentru nepriceperea și greutatea cu care acceptau Scriptura, Isus le explică profețiile: „Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El” (vers. 27).

Ucenicii cunoșteau câte ceva din Scriptură despre Mesia, însă nu suficient. Ei aveau nevoie să renunțe la anumite idei preconceptuate, pentru a-L putea cunoaște mai bine și a-L putea aprecia.

De discutat: Noi știm că Biblia conține răspunsurile la întrebările importante ale vieții. Ea vine în întâmpinarea căutării sufletului după ade- vărul despre mântuire, moralitate și viața veșnică. Dar ea nu va înceta niciodată (nici măcar în veșnicie) să fie pentru noi un manual despre căile

După cum am văzut deja, Domnul Isus a acordat o mare importanță Bibliei. El nu a pus niciodată la îndoială autoritatea, veridicitatea sau autenticitatea vreunui text biblic. În ciuda acestui fapt, de-a lungul secolelor mulți oameni au adoptat o atitudine exact opusă.

- 5. Citește Matei 12:15-21; Marcu 1:1-3; Faptele 1:16-20; 3:22-24 și Romani 10:10,11. Ce ne spun aceste pasaje despre concepția primilor creștini despre Scriptură? Ce lecții putem învăța de la ei cu privire la atitudinea față de Biblie?**

Primii scriitori creștini au continuat să recurgă la Scriptură pentru a confirma mesianitatea lui Isus din Nazaret. În acest mod, ei subliniau că religia creștină este indisolubil legată de revelația de Sine pe care ne-o oferă Dumnezeu prin intermediul Scripturilor ebraice.

Ucenicii au apelat la scrierile sacre, urmând modelul Învățătorului lor. Experiența personală, minunile și alte mărturii în favoarea lui Hristos erau importante și își aveau locul lor, însă nimic nu putea lua locul Scripturii, ca mărturie fundamentală despre Isus.

De asemenea, primii creștini au căutat îndrumări în Scriptură în ceea ce privește misiunea bisericii, practicile ei cotidiene și disciplina spirituală. Speculațiile omenești și presupunerile erau reduse la minimum. Scriptura avea o importanță majoră. Cu ocazia consfăturilor, biserica lua în considerare, cu rugăciune, revelația lui Dumnezeu (vezi Faptele 15). Scriptura influența orice aspect al vieții bisericii primare.

Cum am putea noi, cei din generația din timpul sfârșitului, să avem o altă atitudine față de Biblie?

Ce putem face pentru a ne forma obiceiul de a păstra Biblia în centrul credinței noastre și de a o folosi în așa fel încât să ne îndrepte atenția către Hristos? Ce metode practice putem utiliza pentru a-i permite învățaturii ei să ne transforme în mod real viața și relația cu ceilalți?

lui Dumnezeu. Ce dovezi există în viața ta că înveți mereu mai mult despre Domnul Hristos, despre caracterul și lucrarea Sa?

3. APLICĂ!

Contrar părerii unora, Biblia este mai mult decât un manual cu răspunsuri la întrebări. Pe lângă acestea, ea conține principii spirituale aplicate în diferite contexte și situații. Ea ne răspunde, într-adevăr, la dilemele vieții, de la cele simple până la cele mai complexe. Dar, în primul rând, ea ne învață cum să fim ca Isus.

Practic: Întreabă-i pe cei din grupă de câți ani sunt membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Apoi adresează-le următoarele întrebări:

- Care a fost ultima ocazie în care ai învățat ceva despre cum să-L urmezi pe Hristos? Care a fost ultima ocazie în care ai renunțat la o idee greșită despre El?

- Cum este experiența ta spirituală actuală, în comparație cu experiența pe care ai avut-o în primele zile ale uceniciei tale creștine?

4. ILUSTREAZĂ!

Viața de ucenic se aseamănă cu viața în general, întrucât se parcurg niște etape similare: copilărie, adolescență, tinerețe, maturitate, bătrânețe. Niciuna dintre aceste etape nu este rea în sine – creșterea este un lucru normal. Lipsa creșterii este semnul că ceva nu e în regulă. Spre exemplu, adulții nu sunt niciodată lăudați atunci când se poartă ca niște copii, iar tinerii sunt deseori îndemnați să se maturizeze.

Activitate: Desenează pe o tablă sau pe o coală mare de hârtie un tabel cu cinci rubrici: copilărie, adolescență, tinerețe, maturitate, bătrânețe. Cere-le membrilor grupei să scrie în fiecare coloană câte un cuvânt care să descrie experiența pe care au avut-o pe parcursul timpului ca ucenici. Dacă nu aveți tablă, menționează cele cinci etape ale uceniciei, rând pe rând, și cere-le membrilor să enumere caracteristicile fiecăreia.

De multe ori ne reproșăm faptul că nu mai suntem la fel de zeloși și de entuziaști ca la început, când L-am primit pe Hristos. Este ca și cum am spune că doi oameni nu se iubesc cu adevărat dacă nu mai manifestă tot atâta pasiune ca la începutul căsătoriei.

De discutat: Cum își pot păstra creștinii pasiunea pentru Hristos și pentru Împărăția Sa pe măsură ce trec prin diferitele etape ale dezvoltării lor spirituale? Se manifestă pasiunea aceasta diferit în cadrul fiecărei etape?

Ellen G. White, *Educație*, capitolul „Studierea și predarea Bibliei” (p. 190-192); *Hristos, Lumina lumii*, capitolul „Pe calea către Emaus” (p. 795-801) și *Faptele apostolilor*, capitolul „Tesalonic” (p. 221-230).

„În lucrarea Sa, Hristos luminase mintea ucenicilor cu privire la aceste profeții [...]. Când L-a predicat pe Hristos, Petru venise cu dovezi din Vechiul Testament. Ștefan urmasse aceeași cale. La fel și Pavel, în lucrarea sa, a apelat la versetele care prevesteau nașterea, suferințele, moartea, învierea și înălțarea lui Hristos. Prin mărturia inspirată a lui Moise și a profeților, el a dovedit în mod lămurit că Isus din Nazaret era una și aceeași persoană cu Mesia și a arătat că glasul lui Hristos a fost acela care a vorbit, încă din zilele lui Adam, prin patriarhi și profeți.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 221, 222

Întrebări pentru discuție

1. Ce metode practice poți utiliza pentru a introduce studiul Scripturii în programul tău zilnic? Cum poți folosi Biblia în mărturia ta personală?
2. De ce a pus Isus un accent mai mare pe cuvântul Scripturii decât pe minuni și pe charisma personală? Ce se întâmplă atunci când muzica, mesajul despre sănătate, asistența socială etc. iau locul central, cuvenit Bibliei?
3. Cât de dependenți de Scriptură *trebuie* să devină creștinii de astăzi? Evaluați cât de importantă este Scriptura în viața bisericii voastre, din punctul de vedere al stabilirii priorităților, al direcționării resurselor și al credincioșiei față de misiune.
4. Meditați asupra faptului că nu avem în Biblie niciun indiciu că vreunul dintre scriitorii biblici ar fi pus vreodată la îndoială veridicitatea sau autenticitatea vreunui verset. De ce este lucrul acesta important astăzi, într-o vreme în care atât de mulți oameni, inclusiv mulți cercetători ai Bibliei, par a-și îndrepta toate eforturile către contestarea adevărului biblic în întregime?